

Arrest

nr. 96 716 van 8 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DECALUWE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde zich een Azerbeidzjaans staatsburger, afkomstig uit Quba. Op 24/11/2011 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 30/11/2011 heeft u in België asiel aangevraagd.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot M.S. (O.V. 6.922.047) werden aangehaald.

Uw man verklaarde het volgende:

"U, een Azerbeidzjaans staatsburger en afkomstig uit Quba, verklaart omwille van de volgende reden uw land van herkomst te zijn ontvlucht. In de zomer van 2003 werd u door de politie ondervraagd over de verblijfplaats van uw zus S.. U zei dat ze veel in Saratov, Rusland, verbleef en dat ze misschien daar

was. De politie beschuldigde u de waarheid achter te houden en gaf u drie dagen om te zeggen waar ze was. De politie gaf geen reden waarom ze uw zus zochten. U vroeg aan kennissen of ze wisten waar uw zus was maar ze hadden geen informatie. Drie dagen later ging u naar de politie. U zei dat u had rondgevraagd maar geen nieuws had over uw zus. Hierop werd u geslagen door de politie. 's Avonds werd u vrijgelaten. U werd hierna nog verschillende keren thuis en op uw werk opgepakt door de politie die wilden weten waar uw zus was. U werd ook nog geslagen door de politie. Soms kwam de politie u ook thuis ondervragen zonder dat ze u meenamen. In september 2011 werd u onder druk van de politie ontslagen op uw werk bij de televisiezender Khayal. Op 18/11/2011 werd u voor het laatst door de politie van thuis meegenomen en geslagen. Op 24/11/2011 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 30/11/2011 heeft u in België asiel aangevraagd. U bent in het bezit van de volgende documenten: uw huwelijksakte, geboorteaktes, en uw perskaart van de televisiezender Khayal. In maart 2012 werden V.G., de directeur van de de televisiezender Khayal met wie u na uw ontslag bevriend was gebleven, en nog enkele journalisten gearresteerd door de politie nadat ze een video op you tube hadden geplaatst over Rauf Habibov, het hoofd van Quba. U vreest dat bij terugkeer naar Azerbeidzjan de politie dit zal aangrijpen om u - als voormalig medewerker van Khayal - te viseren."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot M.S. (O.V. 6.922.047).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

"U en uw vrouw verklaren (CGVS p. 6-7; CGVS vrouw p. 2-3) dat jullie sinds jullie traditioneel huwelijk in november 2008 gingen samenwonen in een huurwoning. In augustus 2010 verbleven jullie 1 maand bij uw schoonmoeder. Vanaf september 2010 tot aan jullie vlucht in november 2011 verbleven jullie bij een oom.

U verklaart dat sinds u met uw vrouw samenwoont u vijfmaal vanuit jullie verblijfplaats werd meegenomen door de politie. Gevraagd van waar u toen werd meegenomen, stelt u dat u tweemaal vanuit jullie huurwoning, tweemaal toen jullie bij uw schoonmoeder verbleven, en driemaal van bij uw oom werd opgepakt. Er werd u gevraagd dat u dus blijkens uw verklaringen toen zevenmaal vanuit jullie verblijfplaats werd meegenomen door de politie, waarop u ontkennend antwoordde en zei dat dit vijfmaal gebeurde. Pas toen uw opeenvolgende verblijfplaatsen opnieuw werden overlopen en gevraagd werd hoe vaak van elk respectievelijk adres u werd meegenomen door de politie, stelde u dat u nooit van bij uw schoonmoeder werd opgepakt. Aangezien u slechts één maand bij uw schoonmoeder verbleef is het bijzonder merkwaardig dat u aanvankelijk zonder aarzelen stelde dat u tweemaal van bij uw schoonmoeder werd opgepakt door de politie.

Wat de tweemaal betreft dat u vanuit jullie huurwoning (waar jullie van november 2008 tot augustus 2010 verbleven) werd meegenomen, stelt u aanvankelijk dat dit in februari 2010 en mei 2010 was. U stelde toen ook dat u tijdens het eerste jaar dat u samenwoonde met uw vrouw geen problemen kende, in de zin dat u toen nooit werd meegenomen. Bij verdere bevraging wijzigt u uw relaas en stelt u dat de tweemaal dat u vanuit de huurwoning werd opgepakt in februari 2009 en mei 2009 was. Gelet op uw eerdere bewering dat u het eerste jaar dat jullie samenwoonden geen dergelijke problemen kende, is het bijzonder merkwaardig dat u plotseling stelt dat u weldegelijk tijdens deze periode van thuis uit werd meegenomen.

Uw vrouw verklaarde aanvankelijk dat sinds jullie samenwoonden u op 23/02/2010 voor het eerst vanuit jullie woonplaats werd meegenomen door de politie. Toen aan haar bevestiging werd gevraagd van het gegeven antwoord, stelde uw vrouw geen concrete datum te weten. Uw vrouw werd erop gewezen dat haar geen exacte datum werd gevraagd maar via context, met name sinds jullie samenwoonden, gevraagd werd om aan te geven wanneer u voor de eerste maal door de politie vanuit jullie woonplaats werd opgepakt. Hierop stelt uw vrouw dat u op 24/08/2011 werd meegenomen, zonder meer. Bij verdere bevraging hoe vaak u vanuit de eerste woning waar jullie samenwoonden werd meegenomen door de politie, stelt uw vrouw dat dit meer dan vijf keer was, hetgeen niet te rijmen valt met uw relaas. Wederom gevraagd wanneer u voor het eerst vanuit jullie woning werd opgepakt, stelt

uw vrouw dat dit in januari 2009 was, hetgeen evenmin te rijmen valt met haar eerdere beweringen. Uw vrouw werd meerdere malen gevraagd wanneer u de laatste keer vanuit jullie eerste gezamenlijke verblijfplaats (i.e. de huurwoning) werd opgepakt maar kon ofwel geen antwoord geven of gaf tegenstrijdige en evasieve antwoorden (was op 01/2009, ze kwamen iedere maand langs).

Wat uw verblijf betreft bij uw oom (van september 2010 tot aan uw vlucht in november 2011) verklaart u dat de politie er toen éénmaal is langsgekomen zonder u mee te nemen maar om u te ondervragen en een document te laten ondertekenen. Uw vrouw stelt echter dat u tijdens uw verblijf bij jullie oom er enkele keren werd ondervraagd door de politie zonder dat u werd meegenomen.

Concluderend moet worden gesteld dat het bijzonder merkwaardig is dat u en uw vrouw er soms in slagen om heel concrete data te geven wanneer u van jullie verblijfplaats door de politie werd meegenomen (zie bv. op 23/02/2010, 07/05/2010, 24/08/2011, 01/11/2011, 18/11/2011), hetgeen overigens niet gevraagd werd en heel wat moeilijker is, maar dat jullie bij contextuele bevraging hieromtrent (van welk adres? aantal keren van dit adres? wanneer eerste maal van dit adres? wanneer laatste maal van dit adres?) warrige en incoherente informatie geven. Dit maakt dat jullie verklaringen niet doorleefd overkomen en wijst er eerder op dat jullie door studie een verhaal proberen eigen te maken.

Verder blijkt uit uw verklaringen (vragenlijst DVZ p. 3; CGVS p. 5, 8-10) dat u geen weet heeft waarom de politie sinds 2003 uw zus zoekt, u weet enkel dat er een gerechtelijk onderzoek lopende is en dat er een opsporingsbericht voor haar is verspreid. U zag dit opsporingsbericht hangen in het politiebureau en ook op de lokale televisie werd eind 2010 vermeld dat uw zus gezocht werd door de politie. Uw zus wordt gezocht o.b.v. artikel 221 van de strafwet, hetgeen een daad van hooliganisme inhoudt, de rest van het opsporingsbericht heeft u niet kunnen lezen. U informeerde zich bij een advocaat maar die vertelde dat hij enkel kon optreden indien er een rechtszaak tegen u werd aangespannen en aldus in deze fase van het onderzoek niet meer informatie betreffende uw zus kon bekomen. Verder stelt u dat een privé-persoon zich niet kan wenden tot een mensenrechtenorganisatie, dat de ombudsman een marionet van de overheid is, en dat het nutteloos is om te proberen een klacht in te dienen tegen de politie of beroep te doen op het parket. Uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat burgers in Azerbeidzjan zich met klachten kunnen wenden tot diverse overheidsinstanties (o.a. de politie, de prokuratura, de rechter, de ombudsman, het Constitutioneel Hof, het ministerie van Justitie). Als de betrokkene van mening is dat de politie in gebreke blijft kan hierover een klacht worden ingediend bij een hogere instantie binnen het politieapparaat, of bij de Openbaar Aanklager, de ombudsman, of een rechter. Zelfs als deze instanties mogelijks geen garantie bieden dat u zal worden geholpen, mag er toch verwacht worden dat u tijdens de bijna tien jaar dat u door de politie van Quba werd lastiggevallen omwille van uw zus, toch minstens een poging zou ondernomen hebben om bij een andere instantie uw probleemsituatie aan te kaarten of er meer informatie zou proberen over te bekomen. Deze nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse en doen dan ook afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees. Uit de bovenvermelde informatie blijkt ook dat - in tegenstelling tot uw beweringen - burgers zich kunnen laten bijstaan door ngo's en internationale organisaties bij het verkrijgen van rechtsbescherming. Wat de verdwijning van uw zus betreft blijkt verder uit uw verklaringen (CGVS p. 10) dat u niet alleen hieromtrent niets heeft ondernomen in Azerbeidzjan maar evenmin vanuit België een poging heeft ondernomen om meer informatie te verkrijgen of zich heeft geïnformeerd wat u vanuit België kan ondernemen om de verdwijning van uw zus aan te klagen. Uw motivering dat jullie leven in een open centrum van het Rode Kruis en u niet weet hoe u zich hierover kan informeren, kan uiteraard niet worden aanvaard. Uit de bovenvermelde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt net dat het Rode Kruis via haar dienst 'Tracing' vermisten kan proberen op te sporen. Een dergelijk gedrag duidt op een dermate grove onverschilligheid en desinteresse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor op ernstige wijze verder ondermijnd.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen (CGVS p. 4-5) inzake uw vluchtroute van Azerbeidzjan naar België. U stelt dat u met uw gezin op 24/11/2011 in een auto naar Georgië werd gebracht. Vandaar werden jullie als passagiers in een bestelwagen naar België vervoerd. Er vonden vier controles plaats maar u werd nooit persoonlijk gecontroleerd. U betaalde hiervoor 8.000 Manat aan de passeur. U weet niet of de passeur valse documenten voor jullie had aangemaakt noch aldus welke identiteit jullie in een dergelijk document hadden noch of er een visum was in geplaatst. De passeur kan jullie evenmin instructies gegeven wat jullie dienden te zeggen tijdens een eventuele persoonlijke identiteitscontrole. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook

ongeloofwaardig dat u geen informatie kunnen geven over jullie reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document / (valse) paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort die voor u was aangemaakt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en er bijgevolg in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou gekend hebben met de politie van Quba die op zoek waren naar uw zus, is het evenmin aannemelijk dat bij terugkeer naar Azerbeidzjan de politie van Quba het feit dat u heeft gewerkt voor de televisiezender Khayal zal aangrijpen als een bijkomende reden om u te viseren omdat ze uw zus niet vinden.

De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw huwelijksakte en geboorteaktes bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist. Uw perskaart van de televisiezender Khayal bevat evenmin gegevens die worden betwist."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, M.S.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 96 715 van 8 februari 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M.S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 oktober 2012 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van het motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Dat verzoeker en zijn echtgenote warrige en incoherente verklaringen aflegden, zoals de commissaris-generaal lastens hen in de bestreden beslissing weerhoudt, wijt verzoeker aan het feit (zie het verzoekschrift, p. 2) "dat het interview op het CGVS heel snel verliep – en dit nog het meest bij verzoekers echtgenote – en hij thans bij lezing van het gehoorverslag dient vast te stellen dat een heleboel zaken niet werden genoteerd zoals hij en zijn echtgenote verklaard hebben".

Volgens hem wordt aangetoond dat er wel degelijk fouten staan in het verhoorverslag door de vaststelling dat het verhoorverslag van zijn echtgenote melding maakt van een zoon, terwijl ze enkel een dochter hebben, en door de vaststelling dat verzoeker melding zou hebben gemaakt van 15 arrestaties, terwijl dit er maar 5 waren. Verzoeker voegt hier nog aan toe (zie p. 3) "dat ook de vragen zoals die genoteerd zijn in de gehoorverslagen allesbehalve duidelijk zijn".

Verzoeker merkt tevens op dat het voor hem en zijn echtgenote (zie p. 3) "soms moeilijk is om alle gebeurtenissen correct te situeren in de tijd, dit omdat de politie zodanig veel is gekomen, én dit uiteraard de nodige stress met zich meebracht". Dat verzoeker en zijn echtgenote soms wel exacte data konden opgeven, wijt hij aan het feit dat (zie p. 3) "de politie vaak op feestdagen langskwam"; vervolgens zet verzoeker de feiten "nogmaals duidelijk op een rijtje".

Waar de commissaris-generaal verzoeker ten laste legt dat hij niet voldoende informatie heeft ingewonnen over het onderzoek met betrekking tot zijn zus en evenmin in Azerbeidzjan een klacht heeft ingediend tegen de politie, voert verzoeker aan dat (zie p. 3) “de informatie waarop het CGVS zich hiervoor baseert slechts gedeeltelijk geciteerd wordt”. Hij stelt dat uit deze informatie blijkt dat de ombudsman en NGO’s in de praktijk zelden soelaas blijken te bieden en dat het algemeen ambtsbericht van Azerbeidzjan (zie p. 4) “ronduit vernietigend is voor de rechtsgang in Azerbeidzjan”. Hij besluit dat hij (zie p. 4) “geen schijn van kans maakt om zich te verdedigen tegen de diverse politie-optredens, maar ook dat het in Azerbeidzjan uitermate moeilijk is om informatie, laat staan schriftelijke informatie, te hebben over een strafzaak”.

Verder stelt verzoeker van mening te zijn dat de dienst “Tracing” van het Rode Kruis zijn zus niet zouden kunnen vinden, gezien zij al niet gevonden wordt door de politie in Azerbeidzjan.

Verzoeker blijft bij zijn verklaringen die hij heeft afgelegd omtrent zijn vluchtroute, hij benadrukt dat hij de passeur 8000 Manaat heeft betaald “in ruil voor een professionele reis zonder problemen” (zie p. 4). Verder stelt hij dat de individuele controles waarnaar de commissaris-generaal verwijst, enkel gelden voor de controles op de luchthavens (zie p. 4) “terwijl verzoeker en zijn gezin in casu per bestelwagen naar België zijn gereisd”.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing talrijke tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties vast tussen de verklaringen van verzoeker en van zijn echtgenote met betrekking tot de incidenten met de politie.

In zijn verzoekschrift wijt verzoeker deze tegenstrijdigheden aan het feit “dat het interview op het CGVS heel snel verliep – en dit nog het meest bij verzoekers echtgenote – en hij thans bij lezing van het gehoorverslag dient vast te stellen dat een heleboel zaken niet werden genoteerd zoals hij en zijn echtgenote verklaard hebben”; verzoeker voegt hier nog aan toe “dat ook de vragen zoals die genoteerd zijn in de gehoorverslagen allesbehalve duidelijk zijn”.

De Raad wijst erop dat het verzoeker vrijstaat te bewijzen dat wat hij verteld heeft bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal door de commissaris-generaal verkeerd werd weergegeven. Het volstaat echter niet eenvoudigweg te beweren dat wat werd weergegeven niet overeenstemt met zijn verklaringen. De ambtenaar van het Commissariaat-generaal die het verhoor afnam, heeft er geen enkel persoonlijk belang bij om de verklaringen van de asielzoeker onjuist weer te geven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat dan ook het vermoeden dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Met zijn loutere beweringen toont verzoeker niet aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist gehoor.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat het voor hem en zijn echtgenote “soms moeilijk is om alle gebeurtenissen correct te situeren in de tijd, dit omdat de politie zodanig veel is gekomen, én dit uiteraard de nodige stress met zich meebracht”, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen in zijn asielrelaas naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan; de Raad benadrukt dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat, maar wijst erop dat de aangehaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend en fundamenteel zijn dat verzoeker en zijn echtgenote, ondanks de traumatische ervaring, aldus bij machte moeten zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Dat verzoeker en zijn echtgenote soms wel exacte data konden opgeven omdat “de politie vaak op feestdagen langskwam”, doet geen afbreuk aan de vastgestelde incoherenties in de bestreden beslissing.

De door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden blijven dan ook onverminderd overeind en keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

De commissaris-generaal stelde tevens vast in zijn beslissing dat verzoeker onvoldoende pogingen ondernomen heeft om zijn probleemsituatie aan te kaarten of er meer informatie over te bekomen:

“Verder blijkt uit uw verklaringen (vragenlijst DVZ p. 3; CGVS p. 5, 8-10) dat u geen weet heeft waarom de politie sinds 2003 uw zus zoekt, u weet enkel dat er een gerechtelijk onderzoek lopende is en dat er een opsporingsbericht voor haar is verspreid.

U zag dit opsporingsbericht hangen in het politiebureau en ook op de lokale televisie werd eind 2010 vermeld dat uw zus gezocht werd door de politie. Uw zus wordt gezocht o.b.v. artikel 221 van de strafwet, hetgeen een daad van hooliganisme inhoudt, de rest van het opsporingsbericht heeft u niet kunnen lezen.

U informeerde zich bij een advocaat maar die vertelde dat hij enkel kon optreden indien er een rechtszaak tegen u werd aangespannen en aldus in deze fase van het onderzoek niet meer informatie betreffende uw zus kon bekomen.

Verder stelt u dat een privé-persoon zich niet kan wenden tot een mensenrechtenorganisatie, dat de ombudsman een marionet van de overheid is, en dat het nutteloos is om te proberen een klacht in te dienen tegen de politie of beroep te doen op het parket.

Uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat burgers in Azerbeidzjan zich met klachten kunnen wenden tot diverse overheidsinstanties (o.a. de politie, de prokuratura, de rechter, de ombudsman, het Constitutioneel Hof, het ministerie van Justitie).

Als de betrokkene van mening is dat de politie in gebreke blijft kan hierover een klacht worden ingediend bij een hogere instantie binnen het politieapparaat, of bij de Openbaar Aanklager, de ombudsman, of een rechter. Zelfs als deze instanties mogelijks geen garantie bieden dat u zal worden geholpen, mag er toch verwacht worden dat u tijdens de bijna tien jaar dat u door de politie van Quba werd lastiggevallen omwille van uw zus, toch minstens een poging zou ondernomen hebben om bij een andere instantie uw probleemsituatie aan te kaarten of er meer informatie zou proberen over te bekomen.

Deze nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse en doen dan ook afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees. Uit de bovenvermelde informatie blijkt ook dat - in tegenstelling tot uw beweringen - burgers zich kunnen laten bijstaan door ngo's en internationale organisaties bij het verkrijgen van rechtsbescherming.

Wat de verdwijning van uw zus betreft blijkt verder uit uw verklaringen (CGVS p. 10) dat u niet alleen hieromtrent niets heeft ondernomen in Azerbeidzjan maar evenmin vanuit België een poging heeft ondernomen om meer informatie te verkrijgen of zich heeft geïnformeerd wat u vanuit België kan ondernemen om de verdwijning van uw zus aan te klagen.

Uw motivering dat jullie leven in een open centrum van het Rode Kruis en u niet weet hoe u zich hierover kan informeren, kan uiteraard niet worden aanvaard.

Uit de bovenvermelde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt net dat het Rode Kruis via haar dienst 'Tracing' vermisten kan proberen op te sporen. Een dergelijk gedrag duidt op een dermate grove onverschilligheid en desinteresse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor op ernstige wijze verder ondermijnd."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat "de informatie waarop het CGVS zich hiervoor baseert slechts gedeeltelijk geciteerd wordt". Hij stelt dat uit deze informatie blijkt dat de ombudsman en NGO's in de praktijk zelden soelaas blijken te bieden en dat het algemeen ambtsbericht van Azerbeidzjan "ronduit vernietigend is voor de rechtsgang in Azerbeidzjan". Hij besluit dat hij "geen schijn van kans maakt om zich te verdedigen tegen de diverse politie-optredens, maar ook dat het in Azerbeidzjan uitermate moeilijk is om informatie, laat staan schriftelijke informatie, te hebben over een strafzaak".

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie in zijn land van herkomst te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De stemming van verzoeker dat de ombudsman en de niet gouvernementele organisaties in de praktijk niet altijd soelaas kunnen bieden en dat het in Azerbeidzjan moeilijk is om informatie te bekomen over een strafzaak, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker -naast zijn voorgehouden contact met een advocaat- niet de minste poging ondernam om bij een andere instantie zijn situatie aan te kaarten of er meer informatie over te bekomen.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker ook tijdens zijn verblijf in België geen poging heeft ondernomen om meer informatie te verkrijgen of zich heeft geïnformeerd over wat hij vanuit België kan ondernemen om de verdwijning van zijn zus aan te klagen.

De loutere en ongestaafde bewering van verzoeker in zijn verzoekschrift dat de dienst "Tracing" van het Rode Kruis zijn zus niet zouden kunnen vinden, omdat zij niet gevonden wordt door de politie in Azerbeidzjan, kan zijn nalatig gedrag en ongeïnteresseerde houding niet vergoelijken.

De nalatige handelingen van verzoeker wijzen inderdaad op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees.

Ten slotte hechtte te commissaris-generaal geen geloof aan de vluchtroute van verzoeker:

"U stelt dat u met uw gezin op 24/11/2011 in een auto naar Georgië werd gebracht. Vandaar werden jullie als passagiers in een bestelwagen naar België vervoerd.

Er vonden vier controles plaats maar u werd nooit persoonlijk gecontroleerd. U betaalde hiervoor 8.000 Manat aan de passeur. U weet niet of de passeur valse documenten voor jullie had aangemaakt noch aldus welke identiteit jullie in een dergelijk document hadden noch of er een visum was in geplaatst. De passeur kan jullie evenmin instructies gegeven wat jullie dienden te zeggen tijdens een eventuele persoonlijke identiteitscontrole.

Deze verklaringen zijn niet aannemelijk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge

identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kunnen geven over jullie reisdocumenten.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document / (valse) paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort die voor u was aangemaakt, niet geloofwaardig."

In zijn verzoekschrift blijft verzoeker bij zijn verklaringen over zijn vluchtroute; hij benadrukt dat hij de passeur 8000 Manat heeft betaald "in ruil voor een professionele reis zonder problemen". Verder stelt hij dat de individuele controles waarnaar de commissaris-generaal verwijst, enkel gelden voor de controles op de luchthavens "terwijl verzoeker en zijn gezin in casu per bestelwagen naar België zijn gereisd".

Vooreerst benadrukt de Raad dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de verklaringen en asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

De bewering van verzoeker dat de strenge controles waarnaar de commissaris-generaal verwijst, enkel gelden voor de controles op de luchthavens, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles kunnen plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op individuele wijze.

In het licht van de informatie heeft de Raad moeite om geloof te hechten aan de verklaringen van verzoeker dat hij, enkel door een geldsom te betalen aan de passeur, zich kon verzekeren van een probleemloze grensovergang.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hem verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop hij uit het land vertrokken is, verborgen te houden.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat een element op zich een beslissing misschien niet kan dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Ter terechtzitting legt verzoeker een stuk neer.

Het stuk is niet gesteld in de taal van de rechtspleging en is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar deze taal. De Raad neemt dit stuk in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet in overweging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 5 september 2012 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE